

6 Ước bả

THƠ

Mỗi cuốn: 2100

HẬU LÝ - CÔNG

(BẢN CŨ SOẠN LẠI)

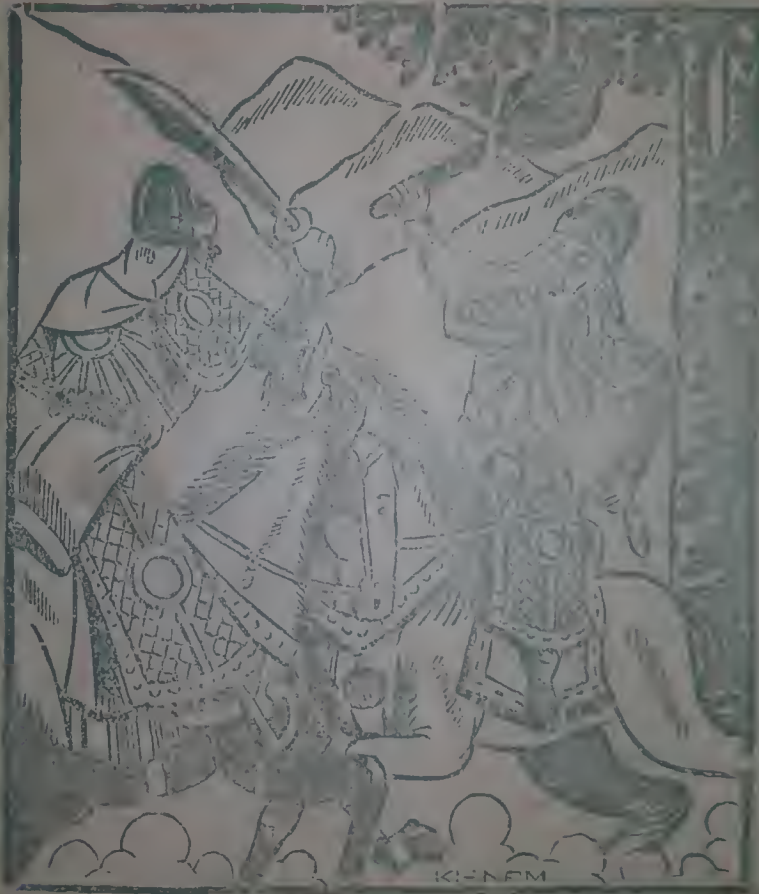
Soạn giả

BÌNH - CÔNG - THÔNG

Chủ biên

PHẠM VĂN THƯỜNG

Phong trào Văn học - Nghệ thuật cách mạng Việt Nam đang phát triển mạnh mẽ. Chúng ta cần có những tác phẩm mới, hay, đẹp để phục vụ cho công cuộc xây dựng đất nước.

WALL AND COVER

THƠ' HẬU LÝ-CÔNG

Tiết-Nghĩa cải danh đồ Trạng-nguyễn

Tích này là Hậu Lý-công. Ở trong sách cũ phương đông bia truyền.
 Kể từ đời Lý-Hưng quyền, Sử đường ghi chép vẹn truyền chuyệ qua.
 Các nhân cắt bút đoạn ra, Hiên dáng bạn đọc thơ ca nước nhà.
 May lời thành thật nôm-na, Nhắc thời thuở ấy ngâm-nga đỡ buồn.
 Trời trong ơn nước cội ngườ, Xét xem trung nịnh lắm tuồng trở trêu
 Bao hiểu thảo đưng yên, Biệt bao gian ác làm đều đáng khi.
 Đấy giờ ở xóm Lâu-Tri, Có nhà họ Tiết vậy thì phẩm cao.
 Cờ sauh một trẻ anh hào, Vốn tên Tiết-Nghĩa lướt thao đủ nghề
 Khắp trong thôn lũy nhà quê, Thấy đều nghe biết một bề mến thương.
 Sự đời may rủi khó lường, Vợ chồng họ Tiết lện đường biệt ly.
 Tiết-Nghĩa chỉ kết ai bi, Một mình trở trở của thì sạch trơn.
 Nỗi long bao lúc đeo hôn, Thảm thương cha mẹ nặng ơn chẳng còn.
 Song trong đau khổ mỗi mòn, Tắm thà nghèo khổ không trở i phậu trai.
 Tiết-ĩa bỏ luy châu mạy, Vất thân ở đợ tháng ngày chẳng khaim.
 Tiếng tự hắng lúc tám lam, Miệng đời bia ngạo không làm vẫn an.
 Ni ững phường tiểu mọn đón ngãn, Gáng cho Tiết-nghĩa vốn thẳng bản đơ.
 Sớm chiều bụng đói ngâm thơ, Lại còn múa võ tay quơ giống lười.
 Tiếng người bả dặt lắm lời, Tặng cho Tiết-Nghĩa tên thời Nỗ-gia
 Tiêu nhân xô chợ quanh nhà, Rập rình Tiết-Nghĩa ló ra ngạo cười.
 Rồi la trong chốn chợ đời, Chẳng ai thương kẻ bần-cù ợ thắm thay.
 Một hôm Tiết-Nghĩa trở xoay, Suốt tro ợ mấy bữa bụng rày chả ợ cơm.
 Lại còn lở bước trong hòm, Tắm thân mỗi một bệnh hòm ngả ra.
 Bỗng nhìn phía trước có nhà, Trước sân dầy lúa đường qua có vườn.
 Tiết-gia lòng những lo lường, Chợt nghe có tiếng thường-thường dội ra.
 « Á-dồ-tá á-dồ-ta, Một hai ba một hai ba á-dồ ! ».
 Lắng tai nghe rõ lời hò, Rõ ràng là tiếng người phở đưng nhà.
 Tiết-ĩa đứng ngẩn thờ ra, Miệng thăm lòng nói thật là hồ thay.
 Có nhà ta nắm một tay, Thế mà bọn ấy dưng rày mạy mạy
 Đủ tư đến đó xem chơi, Nếu như chúng mườn ta thờ giúp tay.
 Đỡ cơn đói dạ qua ngày, Chớ không cơm nước đi rày tới đâu? ».
 Tán-ga xuy nhi bớt sâu, Vội vàng đi tới trước dậu cột cao.
 Miệng lên tỏ ý âm hao, Mấy ông có mườn tôi vào giúp lay?
 Mấy ông họ ợc lay-quay, Thoáng nghe lời hỏi liền quay gáy lên.
 Tơy không tu bổ trẻ thiếu niên, Mặt xanh da nán bồng lợ mạy rần
 Trẻ này là đợ ngu lẫn, Trống hình như nhái lẫn-xin lên chi?
 Họ sẽ làm được việc gì, Múa moi khua miệng bi thì đã b đi.

Tiết-gia cười nói hề ha, Thốt rằng tôi chấp cả bả con người.
 Người đây là một thất lời, Một tay tôi dưng dưng theo có cây.
 Tôi đi theo phải cặn như vậy, Dưng xong như có có dưng theo phải.
 Cơm tiền chẳng lấy lại cần, Chỉ giao cơm gạo đang vẫn ở đây?
 Mấy ông thợ-mộc dưng lia, Nhưt ngón thiết quá chớ bra hững dưng.
 Nếu mà chiu bau con trời, Một tay dưng nổi cột trời dưng dưng?
 Tôi trong ba chục nười này, Thấy dưng dưng nạn của nhà một người.
 Ở đây chẳng có nói chớ, Chú mi chớ khờ buông lời xấu ngoi!
 Chẳng khôn lại dưng làm khô, Để mi tránh khỏi bạc-tron có dưng?
 Tiết-gia nghe nói cười dưng, Đáp rằng tôi sẽ làm trốn thừ công.
 Thế nhưng lời hứa mấy ông, Chớ nên bội-tin miệng lo ng làm dưng.
 Nói xong Tiết-ngĩa bước ra, Vò xáng tay áo nắm da cột len.
 Một tay cặp cột qua bên, Cạy yên gấn dưng cột dưng trên nên nên.
 Trờc sau sau trườc lại qua, Chỉ trong nội nhứt dưng da dưng dưng.
 Mấy người thợ-mộc ngắm trông, Thấy chớng Tiết-ngĩa làm khôn ng dưng.
 Thấy đều đầu miệng thăm-thì, Trách rằng sao quá ý y chớng ngườ.
 Chảo cơm một dưng không vừa, Thế mà chớng nhữn cò thừa bữa nao!
 Bấy giờ phải tính làm sao, Kẻo không cả bọn phải hao của nhiều,
 Có người về mặt tiu-nghiù, Đáp rằng cơm tổn như liêu kể chi.
 Ngại e viên-ngoại nhà ni, Biết người Tiết-ngĩa vậy thì bĩ ta.
 Một tay dưng hết cột nhà, Thế thường thiên hạ ít mà có ai.
 Chúng ta nên khéo sắp bày, Phục chớng Tiết-ngĩa bắt rày đánh chơi.
 Đánh xong duôi hứn khỏi nời, Dưng cho viên-ngoại khỏi lời hỏi hạp.
 Cả bầy đồng ý tính toán, Thấy đều một thời ác gian hai người.
 Tiết-Ngĩa dưng lúc vui cười, Uống ần rượ thịt lời lời thữn-nhiên.
 Một mình ần hết chớo nguyên, Rửa rửa vô hứ ông rớt thịt chiền trời dưng.
 Hết cơm ần uống cười vui, Tiết-gia ngả-ngủ nằm vườc trước sủ.
 Mấy người thợ-mộc cười rần, Rủ nhau bước tới lên lên trời bay.
 Tiết-gia ngáy ngủ nào hay, Khấp tro ng thàn thể khó rày trở bay.
 Mấy người thợ-mộc ác thay, Lấy roi quất bỏ xuống rày thịt da.
 Đánh như mưa bắt tũ ra, Khấp trên mình mảy thật là thữn th rườc.
 Tiết-gia nằm ngủ dưng sương, Sức mình tính-giắc thịt xư rườc hỏ sau.
 Dưới chân lên tới trên đầu, Bị roi dưng đập bâu-nhữn máu tuông.
 Tiết-gia miệng hồi luôn luôn, Mấy người thợ-mộc chớng bưng đập cườc.
 Tiết-gia bị đánh giáy lâu, Ngả ra bất tỉnh ngườ dưng một bên.
 Mấy người thợ mộc khiên lên, Lẻn ra sau ngo giấu trên cạnh vườc.
 Là lay tiếng gió dưới đường, Cảnh đêm êm lữg ai tưng dưng dưng.
 Mấy người thợ-mộc châu dưng, Ngóng nghe chớ dưng cảnh thàn mườc vườc.
 Bấy giờ trông khấp tư bề, Bông ng rườc vắng lang đường mườc lườc.
 Ti-te tiếng dưng tiếng trung, Rĩ ra giọng thữn đứn rườc có sự ngườ.

Đó sao mà...
 Dưới trời...
 Thiên-vương...
 Bội chôn áo-quy...
 Thiên-vương...
 Thổ-công...
 Thấy chàng...
 Xác hồn...
 Thổ-công...
 Thấy hồn...
 Thổ-công...
 Vua chàng...
 Ngẫm xem...
 Thật xương...
 Vua hồn...
 Thổ-công...
 Phép tiên...
 Khắp nơi...
 Thổ-công...
 Tiết-gia...
 Thổ-công...
 Cứu người...
 Ông ghen...
 Thiên-vương...
 Tiết-gia...
 Cũng nên...
 Phút như...
 Tiết-gia...
 Nói long...
 Chàng nghe...
 Nhớ lại...
 Tiết-gia...
 Sự minh...
 Lại bị...
 Tiết-gia...
 Chàng hỏi...
 Thăm thấy...
 Cho bạn...
 Tiết-gia...
 Tiết-gia...
 Tiết-gia...

Thấy ghe bị kẻ ác hoành, Sưu dây ngang rơm rơm bên đò trôi.
 Chạy lạt trong đó dấy th trôi, Nêu khi thay ghe thì chèo mới trôi.
 Thấy ông lão già già dù d rông, Thôi rằng chèo cho có lực còn trôi.
 Gặp ông con em cô hoàng thiên, Thiếp xin giúp đỡ lực tiền dùng trôi.
 Cứ y hờn nợ xích thẳng, Khiến xuôi nên thiếp nỡ ra trôi d rông.
 Thấy anh chèo như ngay, Mắt nhìn rơi lệ chẳng khuấy nổi trôi.
 Thấy ông con em bà cội tông, Cũng do thiên định ai hồ g d rông.
 Muốn làm kẻ rai hồn, Tâm thân vất vả chưa nên việc trôi.
 Trẻ đi ló má dáo, Đã phen hứa hẹn lẽ nào chẳng trôi?
 Nang rông phân dấy chưa chông, Sớm chiều ở chốn lầu hồ g quanh trôi.
 Chờ đợi chờ bạn chỉ điều, Gặp người quân tử như liễu lấm trôi.
 Sách xưa nam nữ không gần, Lỡ lời vàng đá phải cầu biệt trôi.
 Cứ gìn giữ tử quý nhà, Xét câu giãi ngẫu châu trần nợ duyên trôi.
 Bạc dầy là phận thuyền quyền, Gặp người quân tử bạn hiền mới trôi.
 Tình gia lỏng những xôn xao, Thối rằng nằng nói lẽ nào chẳng trôi.
 Lỡ hững cái đạo phu thê, Phải còn cha mẹ không chê mỗi trôi.
 Gặp nhau chẳng trọn lòng son, Sợ e nhi nữ mỗi môn d rông.
 Lỡ-Hoa đi má ửng hồng, Cứ đi như thẹn lụy rông thối ra.
 Là anh em mẹ cùng cha, Ngại vì phụ mẫu trên xa chẳng trôi.
 Nỡ lo thế sự bỉ khinh, Gai nhà trượng giả bố kinh xấc trôi.
 Kéo e không oán sanh thù, Thế nên em mới vận trừ ý trôi.
 Gặp chàng cho được d rông, Bảng vàng chiêm đoạt chớ lia bạn trôi.
 Chai xin quân tử lọc lừa, Miếng d rông trao chác thối thừa trôi.
 Lỡ duyên oan khổ má hồng, Tội cho nhi nữ quanh phòng nhờ trôi.
 Đu cho hiền các d rông, Thiếp dây nguyên giữ một đường như trôi.
 Nguyên cầu chàng được võng dù, Kiệu vàng lọng bạc rừ thì bỉ trôi.
 Phải em ở chốn gia đình, Nhứt tâm gìn tiết trọn trinh với trôi.
 Ông gia nghe nói luy trắng, Đáp rằng quân tử cơ lâu khôn trôi.
 Tiếng ngáy trên chốn d rông quay, Biết d rông chỉ biết ngay trôi.
 Tâm thần d rông khổ linh đình, Gặp ng rớt rớt từ thệ tình trôi.
 Lữ gia thệ hải minh sơn, Lễ d rông nam tử nguồn cơn cha trôi.
 Vợ cho heo vật phiêu lina, Nguyên lòng thệ giữ bố kinh như trôi.
 Là anh em ái say mê, Chợt nghe tiếng động của kẻ d rông.
 Là anh em nhìn thấy rụng rời, Rõ ràng th u-phu tay hụi th rông.
 Phải qua đi đến kẻ bên, Họ viên nhìn trẻ m g rông.
 Thấy sao m d rông, Với ph rông điều giá l rông th rông.
 Thấy sao lon dạ cáo cây, Hồ danh tông-tổ làm vậy tình sao?
 Là anh em mắt xanh xao, Luy l rông trên má ăn hao t rông.
 Là anh em ngoại châu may, Mắt trắng Tiệt Ng ma vợ tay rông.
 Là anh em m rông ở d rông, Cứ sao d rông đến gieo s rông.
 Là anh em kho rông, Tán thân bà: Khó rông m rông.
 Là anh em m rông, May mắn với d rông rông rông rông.
 Là anh em m rông, Lữ-tri que l rông d rông rông.

Vui xie Viên-ngoại một tay, Thử tha cho kẻ không tay xảo ngưu.
 Tay họ gây việc hứa hôn, Tờ người vô tội bị chôn ở vườn.
 Bờ tay thợ mộc một phường, Mườn khiến dựng cột tại hương thừa công.
 Tuyết-Hoa hàng lệ rong rông, Vội quý dưới đất lạy khong dám ngưng.
 Nâng rắng thân-phu tay dừng, Thử tha bản sí xin dừng giận va.
 Cúi đầu thọ tội cùng cha, Bấy nhiêu tình toi con ma chịu cho.
 Ở đây thừa sự duyên do, Bởi vì lòng trẻ dắng do hứa lời.
 Xét ra cần nợ bởi trời, Khế : xuôi cho trẻ gặp người dưới trăng.
 Ý con muốn buột xích thàng, Bởi chân tình trẻ đã hằng xét xem.
 Lại con trong lúc ban đêm, Trẻ daug an giấc êm dêm mộng ca.
 Thấy con bạch hổ chạy qua, Cứ vì tiền trưởng đến mi báo tin
 Co chàng bản sí thợ sinh, Ở nơi vườn nội sức mình mừi hay,
 Đền dây trời định duyên hai, Cúi xin thừi phu xét rầy thử tha.
 Lão ông Viên-ngoại thế là, Nat rằng mi khéo bày mà d đoán.
 Nợ dáu với đừa cơ hạn, Duyên gì một kẻ lang thàng thế này.
 Khéo bày những thời trúa trây, Liở trò ân ái làm vậy khốn thay.
 Lao ông miệng ó ta, ngay, Kéo dừi Tiết-Nghĩa trời ngoài cội cây.
 Tiet-gia ý muốn rừ xây, Ngặt vì dân xóm dừng vậy chặt khừ.
 Tro, xong Viên-ngoại hăm hừ, Thét rằng mừi giống ngu hừ khá chừa.
 Cửa tao là cửa lọc lừa, Có dáu di chừa đồ thừa thử hừ.
 Gai tao vào hạng tiểu thơ, Giống mây là loại cuồng như cạnh đừơng.
 Đủ thân làm kẻ vạ phường, Dá n hây hoa nguyệt trong vườn cũa sang.
 Nếu mi là đừa khôn ngoau, Có dáu dôi rách lang thàng thế này ?
 Ró mi mặt dạng mỹ dừ, Khuất thôn nhì nữ còn bày nợ kia.
 Hồ thân nam tứ danh bia, Chỉ toan đừo mỡ dừ chia của đừi.
 Thật mi chẳng phải con người, Giở gười cầm thú dưới trời thện thay.
 Lão ông miệng chừời tay ngay, Gừi dừi Tiết-nghĩa đánh hoài chẳng thôi.
 Tuyết-Hoa trong thấy thương ôi, Luy tuồng sù-sít dừng ngồi chẳng yên.
 Nang náo dưới đất lảng chiền, Mềng gào thâu phu huyên-thiên bản lời.
 Lão-ông gặp miệng gừơng cười, Trách rằng con trẻ mi thừi muốn hừ.
 Dám lời bao chừa loài trư, Phán tro g gia nội ngu bừi lằm na.
 Hay mau trở lại nội-gia, Nếu còn cũi lễ ta mà chẳng tha ?
 Lằm con phải hiển mẹ cha, Cờ sao mi dám áo qua khỏi đầu ?
 Tuyết-Hoa vé mặt héo sầu, Bừc đi từng bước buồn rầu trở lui.
 Cảnh vừm hoa cỏ sùt-sùi, Trừc đừơng lá gió rối núi cảnh cây.
 Lão-ông ngồi ngó như ngày, Nhìn vào Tiết-nghĩa một đừi thẳm sâu l
 Tuyết-Hoa vào đến hiềng lâu, Phía người Trết-ng nả ngành dừu mới hay.
 Chờ nghe Viên-ngoại lai nhai, Hỏi rằng chủ bầu ngày nay muốn gì ?
 Bỏ mi là đừa ngu sí, Hứa không tái phạm ta thì thả cho.
 Nếu mi là đừa học-tro, Lý dừu lại dâm ý mớ gài sang l
 Bả mi mi mộ thừo hết ngang, Chờ ừc chừn mắng đừo dằng hiển vinh.
 Phải g nên phu trọng bản khinh, Chừ mi đi kiể n ái tình cũa mi,
 Phải g loong đừu thì bừi phí, Chừ nên chừn vo g, phạm tội tội to l
 Phải g nghe dừi buồn xó, Cúi đầu mi-lạ g dừng đừ luy thẳm l

Đi như chim sỏ như bay, Tháng này qua lại mau rày quá ghê.
Tháng này trường mở tư bề, Bốn phương sĩ-tử tựu tề đến kinh.
Quem kẻ chầy bữa muộn nghìn, Bán buôn tập nập linh đình nổ ỉng ỉng.
Đội lính xe ngựa xung-xang, Kéo vào thao-lực phùng-phán ỉng ỉng ngưng.
Đông này ở chốn ngoại rừng, Tiết gia đang lúc bình chĩnh thả ỉng xô ỉng.
Mặt mình tất thiếu quanh đồng, Ngó ra trước mặt mình mông dút trời.
Đội đi đờ ỉng cây cỏ tới bờ, Vườn kêu chim hót như lời hởi han.
Tay-gia chân bước lên đàng, Nổi niềm tâm sự hai hàng lụy rơi.
Tháng hoài là n bầm kêu trời, Chàng rả ỉng vì dỏi con người khốn thay.
Chàng đi miệng nói lai nhai, Phút lâu đà tới nơi rày xóm đồng.
Sực mình bụng đói trống không, Móc tay sờ tuổi cõi lòng bứt lo.
Nhớ khi dưới gốc vườn nho, Tuyết-Hoa lạnh trí có cho bạc tiền.
Bấy giờ tâm não bớt phiền, Chàng bèn rảo mắt bước liền quán trong.
Thấy nhiều q au khách quá đông, Vội vàng kêu gọi trú phòng hỏi han.
«Ở đây là đất Tam quang, Cảnh bèn là Thái-hình-San rõ ràng.
Ở đây là một cửa hàng, Bán buôn thực vật có hàng trợ trợ g.»
Tiết-gia nhìn thấy trú phòng, Nói năng lễ phép thì lòng đã ung.
Vội liền thối bước đứng chờ, Để bèn kéo ghế dựa lưng cạnh bàn.
Pháo quanh thấy khách rộn-ràng, Uống ỉng chắt nức mấy hàng giá trong.
Chàng liền gọi gã trà-phòng, Hỏi thăm gì cả định hông diển tằm.
Trú-phòng đem nước đến chằm, Đáp quả thề-ly cổ năn đủ đều.
Những là thịt cá bú g rền, Nấu theo kìm cổ có nhiều món ngon.
Giá tiền phải chẳng vuôn tròn, Khách quan uống rượu phải còn tỉnh thêm.
Tiết-gia nét mặt trang nghiêm, Bảo đem hai cỗ có chêm thịt đùi.
Trú-phòng nghe dặn cười vui, Vội đem hai cỗ đủ mùi vị thơm.
Tiết-gia ngồi lại ăn cơm, Mới vừa xong bữa trời hôm tới rồi.
Chàng toan mở miệng kêu hỏi, Chợt nghe bèn cách người ngồi cãi rần.
Tiếng to tiếng nhỏ rần rần, Thét rồi tay múa nổi sàn hết rền.
Tiết-gia vội vã đứng lên, Ngắm xem thừa sự dữ hiền thể nào ?
Thấy ng rồi đồng nghệt xôn xao, Hiện ra quang cảnh gươm dao rộn người.
Bỏ ra ai cũng nức cười, Cả hai tranh đấu làm lời nạt người.
Chuyện chơi qua lại lời thôi, Thế rồi sanh sự xáo nồi thịt da.
Cả hai đều bạn một nhà, Cũng vì ăn uống mĩ ra oán thù.
Đai dăng tay múa vù-vù, Đánh thời tú bụi lẫn củ vạt nhau.
Lên trước trước ng rơi theo sau, Kéo lôi xuôi ngược vấp dầm mìn tuôn ỉng ỉng.
Cả người can gờ khờ ỉng buông, Cấn nhau như thú trên trướng nú rừ ỉng ỉng.
Đội gia lôi mắt tring trang, Ngó vào cuộc đánh bỗng ỉng phùng lừ gàu.
Tầm dưới bước dọc đi ngang, Một người bị chĩa chố to ỉng vạt vù ỉng.
Đội gia nói giỡn đong-lu ỉng, Vội liền nhẩy tới oai-hàng t đờ ra.
Chàng rả chữ tiếp người ta, Tâm người đánh một thất la hổ người.
Quên mất đứng lại ỉng, Để người cho khổ định thời với tới.
Chàng nghe nghe nói lời thôi, Vội liền kéo lại bần mồi nút đời.
Chàng m bặt ỉng như cua, Đán lời cao trá ỉng hủ hủ t ăn.
Chàng là kẻ kẻ ăn ỉng, Vội phùng phùng bạn nội lại tên th.

Tay họ cầm cờ tới rồi, Đến đây cau thiệp phải khi bị đón.
 Tiết-gia đời mặt róc tuôn, Miệng cười khau-khếch tiếng dòn thét ròn.
 Chung hãy tựa khìa phòng thân, Hãy xem bả g như ta phải lẽ nào?
 Bọn người cả giầu xôn-xao, Múa tay đánh tới ạt-ao chẳng tha.
 Tiết-gia trảng né đỡ ra, Vội liền phau thế xông pha đánh vào.
 Có hai giao chiến ồn-ào, Đánh nhau như thể m ra giao gó tuông.
 Tiết-gia hơi đá luôn luôn, Bọn người đờng cự như tuông ng t hơi.
 Paut lân chúng đã rung rời, Kể thì nằm quy người thời ngã lán.
 Cả đoàn há miệng nhún-răng, Khóc la hò lét nhỏ nhún thâm sâu t
 Tiết-gia gờ môi tay thiu, Thét rằng mau nó ở đin đến vấy?
 Có sao có chuyện sa th rầy, Hãy phân nghe thử đầu giây thể nào?
 Chúng bay chẳng có a nh háo, Lý đầu tám đũa định vào mọi thân.
 Khách nghĩ trong quán cười rần, Bọn người trở mặt lần lần tỏ qua.
 Chúng tôi là đá n s ó n đá, Ở đình Tri-phủ đến mà uống án.
 Già kia là kẻ buôn bán, Bị n rừi linh bắt bớ vì thuế quan.
 Trưê đây hẳn cậy lo toan, Nếu không tù tội ắt sùng đản ơn.
 Bồi nay ắt lả van lơn, Đặt bày tiệc rượn n uon cơn chuyện rôi.
 Tánh tính ở bạc như vôi, Hứa kia ăn trượt còn ngồi dảng dôi.
 Bọn người cả thấy buồn xo, Nói xong thì lại có giò chay đồng.
 Chủ quán miêng nói không xong, Bọn này là đám cửa công đủ đở đ.
 Khách quan đình bình mấy thẳng, Ất là chú g cáo chó rằng dễ ngời.
 Tiết-gia ngó lại cả cười, Đáp rằng lũ ấy gổ g người hời quan.
 Mắc cho lũ nó tính toán, Mồ dầy chẳng sợ bọn ngang hiệp người.
 Chủ quán hèn môi thốt lời, Khách qua nói vậy tôi thời vẫn nghe.
 Thế mà khách phải e dè, Bồi chân lũ ấy kết phe núi ngoài.
 Có đoàn ăn cướp rất tài, Hanh-Son cư ngụ thân ngày phá dân.
 Khắp trong châu quân hương lân, Tấy đều khiếp sợ như rưng lài chúng thãm
 Một con đura lịnh đến thãm, Nếu không hối lộ chúng chãm đồ nua.
 Cửa tiền hơ chó vịt gà, Chúng dền thâu hết chẳng mà thừa tha.
 Bết bao dân chúng thiết tha, Báo quan thì bọn sai nh ém lời.
 Cướp nầy làm chuyện động trời, Chẳng ai hó hé người người sợ oai.
 Có người chủ trại đại tài, Vốn tên Hàn-Võ dưới tay binh ngàn.
 Các quan trấn thủ ải quan, Phải còn thân thiện quân lang thấy kinh,
 Mấy nơi quán chợ nhà đình, Chúng làm căn cứ nom rinh của dân.
 Ở đây bị đánh mấy lần, Chẳng ai rụt-rít cam phần nạn tội
 Tiết gia nghe nói châu mây, Thốt rằng ta bận lo rầy xuống kinh.
 Nếu không ta nói thật tình, Đến xem núi cướp tình hình thế nio?
 Quan rằng khách chó lao chao, Cướp nầy mưu kế ưa phao hai người.
 Một con thẳng trận vui cười, Ruổi khi chiến bại từ thời cáo quan.
 Bết bao dân chúng lâm than, Mặc tình bọn cướp nghìn ngàn ải đui.
 Tiết-gia nghe nói cả cười, Đáp rằng vì bối giữa thì tham quá t.
 Sau trong non nước giang san, Có người liền phá ch cướp gang được
 Tiết-gia chủ quán chuyện kio, Chợt ghé liếng dôi hò-xào trư
 Tiết-gia theo hêng trở lại tiếng giề - Chủ quán tuôn tuôn thì hời v

Mọi rặng Cù-tử đều song, Gai rặng quàn áo loạt-trung ứng dị¹
 Tô thành cả giá miêng xi, Khoát rặng áo nọi chầy² chỉ phủ bôn.
 Ở đây căn kế hiền thần, Lâm tới hươg đồng ai cau lổ sỏ
 Nơi xong truyền linh cho vô, Lỗ Sơn hơi theo chảng pho đợc cao.
 Lý Yên (1) vội vủ bãi chao, Vất bao hành-lý bước vào cửa trog.
 Bốn phương sĩ-tử rờng rờng, Thấy đều ron-rục lo phong cuộc thi.
 Mấy hôm đã đến nhứt kỳ, Thượng-Công Trương-Tên đến thi điểm danh.
 Trống reo cờ phất hoàng thành, Bốn phương sĩ tử đồng hành đến nghe.
 Họ Tử họ Lỗ một phe, Đến nơi hội thi lo hề chửi thề.
 Bốn bên mịch mịch sinh kỳ, Cửa trường điển vô mở thi bốn bên.
 Các hàng sĩ tử đứng lên, Đủ đồ binh khí chứt trên trước thêm.
 Lĩnh vua rao dạy rất nghiêm, Giữa cơn tranh thủ thủ hềm đẹp ra
 Trang-Nguơn Bàng-Nhấn Thám-Hoa, Cứ trong điều lệ mới là các phong.
 Đợc vào hệ kiến đến rờng, Nếu ai lỡ hội chỳ hồng phản tâm
 Bốn bên sĩ-tử mắt chắm, Lắng nghe quân linh âm thềm lóng trang.
 Phút nghe trống lệnh lâu vàng, Bốn bên sĩ tử ròn rảng bước lên.
 Sấp hàng thủ lớp hai bên, Kéo nhau tuấn-tử thót trên võ đài
 Trước là xạ tiễn chim bay, Dầu dầu mới đợc đến rây cửa trog.
 Thượng đài cử đánh ba vòng, Thập bang võ nghệ mới hồng Trang Nguơn
 Biết bao sĩ-tử thay phiên, Lấp cung xạ tiễn trống chêng đánh rền.
 Một khi cung tiếng bắn lên, Trúng liền ba mũi mới lên Thượng đài.
 Cuộc thi tỉnh lại tháng ngoài, Mấy muôn cũ-tử chảng ai đờu đầu.
 Lắm người lỡ hội buồn rần, Bước đi ra cửa mắt rầu thủ n thừ nư
 Bảy giờ ở điển vô trường, Cao-sơn, Trâu-Lão bực thưng trún³ tĩa.
 Cả hai đợc thượng đài trên, Năm lần múa nhẩy bốn bên khen rền.
 Ở đài Mã-Điện lảnh phần, Thủ đài tử thi vô phân đủ nghề.
 Cao-sơn Trâu-Lão đề-huê, Cả hai phần thế một bề đến tranh.
 Cả hai võ nghệ rất rành, Đợc người Mã-Điện lảnh⁴ đánh chộn⁵ vang.
 Cao-sơn Trâu-Lão vừa xong, Lý-Yên cung tiếng đủ phòng năm ống.
 Mắt nhìn một đám chim bay, Xa ra một loạt⁶ trúng rây bả sỏ
 Trống mừng chiêng nhịp hon hon, Báo tin trúng truvez⁷ chảng còn⁸ đờu sỏ.
 Khấp trường ai cũng búng-khoăn, Ngó nhìn họ Lý ai rần rẩy⁹ chảng rỏ.
 Tiếng chiêng tiếng trống xèn xèn, Lý-Yên thong thả nhay lên thưng¹⁰ đờu.
 Các quan giám-khảo nheo mây, Mắt nhìn họ Lý khen túi vác lên.
 Lý Yên vừa thốt lên trên, Một tay cử đánh xuống lên lẹ lảng.
 Pưoc đi phôi phôi nhe nhàn, Tới lui qua lại gọn gàn như chơi.
 Múa xong để lại y nọi, Các quan giám-khảo đồng lời ngợi khen.
 Thoạt nghe chiêng nhịp cái phen, Lý-Yên cầm kích vư liền múa rừ.
 Kích bay chop nhoaug sang loà, Thế phân đủ nghề múa mà từa¹¹ ghime
 Lý-Yên múa kích tợ rờng, Ở nơi bề cả ai hồng thấy đờu
 Khấp trong thân thế lén dần, Kích bay vư-vút nư¹² đầu bóng xỏ.
 Hợp bát ban vô nghệ đủ đầy, Lý-Yên nư¹³ng¹⁴ hực¹⁵ rây nhẩy rỏ.

1 - Đợc¹ hực² nhợc³ nhợc⁴ nhợc⁵ nhợc⁶ nhợc⁷ nhợc⁸ nhợc⁹ nhợc¹⁰ nhợc¹¹ nhợc¹² nhợc¹³ nhợc¹⁴ nhợc¹⁵

Một đêm gặp sự biến qua, Năm tể hộ Lý mướn ở trong nhà.
Thế nào cũng họ Lý hiểu biết, Hộ trong chức sự các quan.
Cả triều ai cũng bàng hoàng, Vô tay áo, dựa khắp trong nhà.
Các quan giám khảo truyền rằng, Lý-Yen làm hồ chứng sự.
Thứ nhì Bang năm Cao-Son, Thứ Hoa Lữ, Lão đạo sư.
Hộ trong chức sự anh hùng, Ở ai tranh tụng hãy vào.
Lũn rạo chỉ có nội ngày. Lược vua nghiêm cấm chẳng ai thể nào.
Thay đều im lặng khắp nơi, Chẳng ai cãi lẽ, không người cầu xin.
Các quan giám khảo truyền rằng, Cả ba tan sĩ lĩnh bình.
Cả ba tan sĩ vui thay, Vội vàng bãi tạ ra ngoài quan.
Cửa trường hể mặt tể thời, Các quan quan tể cũng đã gói lui.
Dưới đờng lá gỏ vì vu, Các đờng hiểu sự cười vu đơn cung.
Dâng khen họ Lý anh hùng, Áo mặt khổ rách kiến cung dài lui.
Dứng trong muôn sĩ lữ hải, Một tay đau Trọng ai rầy chẳng che.
Tiếng đồn khắp cõi chợ quê, Lý-Yen quan Trọng sắp kê.
Buổi mới ở chốn trao đường, Bá quan vẫn vỗ bốn phương.
Dương vương ngự trước long lâu, Phán đoán tan sĩ vào hầu.
Tam khố tan sĩ một hàng, Vội vàng đặt gối trước sùng lạy qua.
Đương-vương hèn mới phin qua, Sắc phong fân trang võ sĩ Lý yên.
Thứ hai-Hoa Trâu-Lão kễ bên, Cao-Son Bằng-Nhấn danh biên.
Lĩnh ban áo mào cầm biao, Ất gươm cờ lĩnh âm hao đủ dầy.
Đương vương g vira ai rồi dải rêu, Từ Thừa thừa tướng bước lên đến tể.
Lữ-thanh đặt gối sấn chầu, Fẩu ran cái xin thành thượng xét hâu.
Tân-quang biên triếp từ khi, Có đoán án cướp núi thì Hành-San.
Chên vương đồn thảo ngang tàng, Lạ quan Tri-phủ hiệp đơn hiệp đơn.
Mong ơn trọng thành xét phân, Chien cho Tân trang lãnh pâu.
Đương-vương bằng ý phân trang, Sắc phong fân-trang chức hàng.
Tâm-quyển tổng trấn Nam-hành, Đẹp đoán cướp dữ lấy dưng.
Lập quan Tri-phủ tể thời, Giải về Thừa tướng trọn lữ với tra.
Tân-quang ả ngoại đờng xa, Trầm như lân-trang cơ mà đẹp an.
Cổ cho quan lĩnh mồn ngàn, Tâm-Hoa Bằng-nhấn một dang.
Ngự xe hương phạn hằng ngày, Quốc-khánh trọn ý lo rầy.
Tân-quang là ả địa đầu, Cảnh biên Phiên quốc yể hầu nước ta.
Ngồi rau tất dất sơn hà, Trầm nhớ Quốc trạng chợ mà phụ ơn.
Tâm khố nghe phán nguồn cơn, Thấy đều đặt gối lạy an thành.
Đương-vương nước xuống nũi vàng, Năm tay tân triều tể.
Trống reo nhạc trời liền liền, Rót chung ngự tể đợ tiên tiên đợ.
Bá quan vẫn vỗ hữu thừa, Chúc cầu quan Trọng sơn tể.
Đương-vương ngự lại hoàng thính, Bá quan vẫn vỗ đờng.
Cả đoán tam tướng đều vui, Kiểm lo binh mã xa xuôi đờng.
Kiông tri đi tới bản dinh, Tâm-trang bên trấn dưng.
Kiông tể tính lý quân lực, Mã dĩnh tể tu trước qua.
Tân-trang thôn lữ phổ pơ đờng, Đặt bày nghị tể cớ tể.

Đội hơn quân ai tung búa, Lẽ trao cờ ấn Tây lĩnh xirong danh.
Mấy hôm về còn Núi-Thanh, Quốc-Khánh trông in nọa ngựa sét quai.
Yêu cầu Vàng-nhãn Phạm-Hoa, Đến dinh Tri phủ bắt ma đầu nòi.
Tổ-Hầu Tri-phủ rạng rời, Ngó nhìn quân tran Tây rồi chơi dùi.
Quốc-Khánh tra vảo mấy ngày, Lý-Brau Linh phù cùng khai tội tình.
Mấy phen dội phỉa triều đình, Mấy phía lẫn xô bui anh cướp kia.
Lý-Brau niêng dập tia la, Mặt này xuôi xỉ ran rồi e trở n lời.
Quốc-Khánh khàng hết trạng tờ, Cáo quan Tri-phủ dả mừ bụi xanh.
Trà cưa xet rỏ ngọn ngánh, Biệt bao ota khổ Núi-Thanh sắp vắng.
Lẽ h rao khảm sử dinh trog, Gả quan Tri-phủ dể vàng bện phân.
Yêu thị khắp chốn nhìn dân, Khổ oan thì được lãnh phần vua bang.
Bốn bên dân chung vô an, Quốc-Khánh ra lịnh Hàn-Sai thám dọ.
Hàn-Sai đờng núi quách cò, Quốc-Khánh một ngựa đi mô lời nời.
Núi cò đồi rậm chơi vui, Bốn bên tịch dưới trời hoang vu.
Gờ rêu trong suối ù-ù, Nước kêu như tiếng oán thù réo ra l.
Quốc-Khánh ngựa rồi ngựa lên qua, Lẻn trong đ rừng thổ lộ e mũ nãi n lờ.
Thấy nời chơi núi bên trên, Ngựa vang ngựa hát ngọn-ghòng về sâu l.
Ánh trang gọi dĩa non dàu, Khí thềng phỉa của mộ mặt bọc lờ l.
Đông nhìn hẻm núi đường trên, Về bày hình thể bốn bên chứt khừ.
Ngựa đi lên xuống một như, Núi non chón chổ từ từ bước chầu.
Quốc-Khánh ngắm nghĩa ám lẫn, Lầu la trên núi rõ rầy chầu tay.
Dưới trời là gió tuông bay, Lầu la cõi ngựa chạy rầy sườn ruông.
Quốc-Khánh đổ mắt luôn luôn, Ngó tên cõi ngựa lên chầu gộp rông.
Ngựa trên xuống giốc lông chông, Lầu la kèm ngựa chầu rông mây cu.
Quốc-Khánh thừa thế tức thì, Chục tên cõi ngựa hầu phi trở về.
Quách đường cây lá phủ che, Quốc-Khánh thúc ngựa mộ nề thả g xàng.
Lầu-la cất tiếng không xong, Phải đánh ngấm miệng năn không biết gì.
Ngựa về quan ai từ khi, Khấp trong dinh ai thì hiểu chi.
Quốc-Khánh truyền lịnh vấn tri, Mới hay ăn cướp núi thì Hàn-Sai.
Lợn quàn chừ trong rộn rảng, Lẳng nghe tin tức trên dang núi cao.
Lầu-la ten thiết Cường-Hào, Theo phò Hầu-Võ lập trao cướp dáo.
Quốc-Khánh hạch nỏi lần lần, Cường-Hào hộc e với phải pta dả điều.
Coi ranh khắp chổ quàn leu, Mấy nời canh gát den liền núi Hào.
Mấy hôm Hầu võ ra thanh, Bất còn viên-ngoại võ vảo núi n.
Quốc-Khánh nghe rõ bính khung, Nổ lỏng thấn nười rợ ì ì thấn m.
Thấn cừ dân trạng từ khi, Cú toán hải tử vieng thung nả xưa.
Đội quân ngày thủng lều đơ, Cơm vua áo nước thớt thừa nỏi dừ.
Vỡ chớ hoa no đá n chầu, Gặp tay kẻ cướp đến tìm bắt đi.
Xét men lông trời đất chừo tr, Phải lo tức cướp cứu thung nghĩa xưa.
Quốc-Khánh thễ n người giữ đơ, Vấn-tra Cường-dũng đen trư bụi hừ.
Thổn ra vira mừ cana đơ, Quốc-Khánh dĩnh tước rợ đ rôi kâu tam qu.
Thôn người ngấm thể lên đơ, Cắt phàn Bình Nhấn l) tóm bắt cừ.
Toàn lón lao đơ Cường-Hào, Phía sau kéo lỏi vào thu nừo cừ.
Đội bải Tần-Trang theo sự, Giữ gìn bốn phía an nủa ai tuông.

Trong quán, một Tưng, Tuyền-Trong, Và còn Hô-Huê | Bao nhiêu người
 Đang thì đang, đang đây đang, Đang lại họ lại đây | Tại sao người
 Xưa, sao người Tả, giờ người | Nửa người hôm nay, nửa người hôm
 Sau | Trong đây là vực sâu, Trong đêm trong đây | Thời gian trong đây
 Thì trong trời như ngũ ngũ, Bỏ về Tuyền-Trong | Anh họ em họ.
 Cảm-khách tức tốc xưa bình, Biết vào hang núi | Thì anh họ em họ.
 Còn bề phương tỏa đỏ đây, Phía trong Hâu-Vô | đau hay có một
 người em sự vật im-lìm, Hâu-Vô còn buồn | lo tìm nhụy non.
 Tuyết-Hoa quyết giữ lòng son, Thế mà Hâu-Vô | vẫn còn niếu tay.
 Chẳng rình nàng đã về đây, Khắc chỉ cá nộ | nằm ray thốt kia.
 Tuyết-Hoa cả giận nạt lia, Dầu ta có chết | râu-rìa chẳng ưa.
 Hâu-Vô mặt giận phùng-phùng, Niu tay nâng | xuống lưng-chuồng ép đũa.
 Bỏ ngạnh pháo nổ khải miên, Tiếng quân la | hét liên lạc chẳng ưa.
 Lửa tình đang lúc đỏ hồng, Hâu-Vô còn | muốn đứng chơn trên đũa.
 Tiếng vang dường thể thên bằng, Đắt trọng | sơn-trại như chẳng ưa.
 Hâu-Vô ý muốn làm liều, Dầu sông grom | đảo bữa riu chẳng ưa.
 Chợt trông một tướng đến kè, Biết bao quân | lính bỏ bê phu vậy.
 Hâu-Vô nặt giận như ngậy, Xách chùy loạn | đá đỏ đây hoán-lôi.
 Thâm-Hoa Tru Láo òn-ồn, Nạt rằng Hâu | tặc có khôn ngậy chuy?
 Kha tua chịu tội mau quý, Cường-Hào | rày đã dẫn thì đến đây.
 Khấp trong mỗi nhợ đầu đây, Ở trên sơn- | trại thấy rày rui tron.
 Hâu-Vô nghe nói nguồn-con, Mắt nhìn | đồng đảng máu hờn khạt ra.
 Bốn bên lửa cháy sáng loà, Khấp trong | Sơn-trại khỏi đã nghệt đả!
 Hâu-Vô hàm-hực đời phen, Vút chùy | ra đánh chẳng kèn cút nao.
 Trau-Láo cả-giận hươi dao, Gat chùy | ran-rần thẳng vào chiêm lao.
 Hâu-Vô cũng thật anh hùng, Máu chùy | loạn đã vô cùng lao thao.
 Trau-Láo dựng kể đá dao, Gat người | Hâu-Vô chén nhào thao thao.
 Tiếng quân la hét vang rân, Láo-la | sơn trại khóc ran lệ đũa.
 Đả bình Tân-trạng trước lầu, Được binh | bạo tiếp với liên thao thao.
 Tuyết-Hoa đang lúc đau phiền, Bỏ ng | hay thừa sự lão-liều mặt thao.
 Chợt trong tàn Trang hồn kinh, Nửa mừng | nửa sợ nỗi tình lao thao.
 Quan-Trung cắt mệnh kêu trời, Hối rã | ng em hối ph. Thì Tuyết-Hoa
 Nặng hèn nhỏ lụy chan oà, Nghẹn ngào | thốn thốn thừ thao thao sự thao.
 Bồi kia cướp dành thính-linh, Mẹ cha | đang đứn trang thao thao thao thao.
 Tân-Trạng về mặt không vui, Vẫn ran | em hừ kết lời thao thao.
 Tuyết-Hoa hàng lệ lụy trào, Than rằng | cha mẹ em gái của thao thao.
 Chỉ em giữ tấm lòng vàng, Quyết liã | than thố cho form thao thao thao.
 Cho em bao nỗi đớn đau, Gừa em | cướp đứn trang thao thao thao thao.
 Mẹ cha con ở Biện-kính, Cướp vợ | hết cửa Lữ-rinh thao thao.
 Đứn nữa thiên sách trong đêm, Dẫn em | đem đứn trang thao thao thao thao.
 Xưa trong ý muốn tã-tã, Láo phen | li đứn trang thao thao thao thao.
 Láo phen li đứn trang thao thao, Đứn | cho than nỗi thao thao thao thao.
 Đứn trang thao thao thao thao, Láo đứn | hang thao thao thao thao thao thao.
 Đứn trang thao thao thao thao, Quyết | tâm em đứn trang thao thao thao.
 Đứn trang thao thao thao thao, Quyết | tâm em đứn trang thao thao thao.

Mình quá quạnh ở trong đây, Số vận chưa hết mới chờ gặp đây.
Tâm-trang cũng bỏ đầu đây, Nội lòng cảm động lòng khuyển-ai. Bướm
bay - ong hang kể này tương, Vội quy dưới đất lạy luôn chào người.
Tân-trang với-oạt tay nung, Đỡ nâng ngời dậy lệ run thốt lời.
Tân-trang ôm hổ dưới dơi, Chi em mới thật là người của anh.
Cơm cháo chẳng phụ lều tranh, Gặp em anh mới trọn lành buổi này.
Mà một thế quyết không phải, Bui nay hội ngộ em rày cứ an.
Tân-trang Tân-Trang lệnh trâng, Lạc hồn; chư-tướng lo toan phần hồi.
Tuyệt-Hoa lên kiệu vừa ngời, Tam quân tướng sĩ khúc nói rọi rang.
Tân-trang trên núi sắp hàng, Phó giao Trâu-Lão lều đảng dẫn đi.
Khủng đờ tang vật thứ gì, Phó giao Bãng-Nhãn lo thì chờ đi.
Lạc hồn đầu đó v-ký, Tân-Trang truyền-lệnh ban phi về thành.
Lộ mới quang-ai tán canh, Tiếng gì rộ gáy bóng xanh hé hừng.
Ngựa xe quan linh liền ngừng, Thảm-hoa Bãng-nhãn xe n chững trước sau.
Tân-Trang xuống ngựa rất mau, Kiểm qua quân linh không hao đẹp long.
Lạc-ha đảng eròp đều công, Giải về trảo nội đềm rỗng xử ph n.
Lộ hóm được lệnh quan ăn, Chiều ra quang-ai ân-cần thưởng công.
Lạc-giữ sau trước ngoài trong, Tâm-quang Trạng trấn đẹp lòng thừ dân.
Tuyệt-Hoa Tân-Trang ái ân, Lập bày hôn phối cân phân rõ ràng.
Số về tẩu tẩn đèn vàng, Đường-vương chiếu chỉ phong hàng phu nh n.
Tuyệt-Hoa Tân-Trang sánh duan, Tam q ân tứ ng sĩ nguồn-cv n chúc mừng.
Cuộc vui sum hiệp từng bừng, Khấp tro ng châu quận lễ dựng rộn rang.
Mấy đêm cuộc lễ vẹn toàn, Tuyệt-Hoa Tân-Trang về làng viếng què.
Trở qua ngạn dặm sơn-khê, Lâm-Tri nhà củ ê-chề thăm-thương !
Hôn cây nội cỏ vu-vương, Cửa nhà Viên-ngoại thê lương lạnh lũng.
Vợ chồng Tân-trang ung dung, Viếng thăm lăng mộ miếu trung ông bà.
Tuyệt-Hoa cảm nhớ mẹ cha, Lụy tuông lá chả thiết tha thốt rằng.
Mẹ cha chẳng rõ hà phang, Buối nay con trẻ xích thủng thủy chung.
Vợ chồng đi đến miếu trung, Đốt nhang khấn vái nguyện cùng tổ-tiên.
Vợ chồng Viên-ngoại cửa thiềng, Ngó nhìn quan Trạng miệng liê hỏi thăm ?
Tuyệt-Hoa giọt lụy tuông dầm, Xuống xe a lại tay cùm mẹ cha.
Vợ chồng Viên-ngoại khóc òa, Thuật qua bao khổ không nhà thăm thay.
Cổ tiên bị cướp nhúng ngày, Thấy đều sạch bách phải rày xin ăn.
Khu vực gặp kẻ huơng hang, Cổ tâm vu trộm đong trắng chợ này.
Tuyệt-Nguyên cười nói vui vầy, Đất trời xuôi khiến ngày tay hi p này.
Lạc-giữ nhạc mã iểu cha, Hãy theo con trẻ đến mà Tâm-quang.
Vợ chồng Viên-ngoại gọi lụy trang, Bước theo con trẻ lên đảng t ủa này.
Đoạt-ai đình nói ài trong, Vợ chồng Viên-ngoại d rọc phần r ủa này.
Tuyệt-Nguyên nước khắp miễn, Linh quan thanh bạch chả g ủa này.
Vợ chồng Viên-ngoại chu ê i cần, Giữ gìn quan ái lêm phần r ủa này.
Tuyệt-Nguyên tâm đ ủa này, Hát câu thanh trị b ủa này.
Lạc-giữ nói Phan-vũ-Vũ-lý, Sách xưa sự b ủa này.
Tuyệt-Nguyên nói Phan-vũ-Vũ-lý, Sách xưa sự b ủa này.

NHÀ XUẤT-BẢN
VĂN - HUYỆ

10, Huỳnh - Thोại - Yển, 10
(Ngang bến xe Autobus Bình-Tây — Saigon)

CHỢ LỚN MỚI

CÁC THỨ THƠ VỪA TÁI BẢN :

Hậu Phan-Công
Hậu Lý Công
Hậu Trờ Đông
Hậu Tam Nương
Quan Công Phò Nhị Tầu
Bà Nha Tử Kỳ
Tiết Nhơn Quý Ma Thiên Lãnh
Tiết Nhơn Quý ra đời
Ông Hường sa lầy
Huất Trừ cứu giá
Ân Tinh Thơ (2 cuốn)
Chàng Ếch

Hậu Chàng Ếch
Kín Văn Kiếu (1 & 2)
Lý Phụng Tiên (1 và 2)
Gương Trưng Nữ
Hò Chính Phụ
Đề Thám
Nguyễn Thái Học
Phật Bà thoát tục
Thích Ca đắc đạo
Chung Vô Diệm
Phụng Nghi Đình

BÀI CA ĐÃ THẬU THANH VÀO Đĩa HÁT

Lia xa phật tự
Gánh nước nuôi chồng
Đôi gấu cao gót
Xanh xít út đuôi
Tiếng liêu trong sương lạnh
Trai già gái non
Đố em
Áo cười màu xanh
Qua rồi thời áo tím
Thiếu nhi tũ phân
Hoa xưa bướm cũ
Chú rề trong lu
Tiếng hát ru con
Vua Hàm Nghi
Ba ly rượu
Nước song thân
Long mẹ
Vọng cổ nhân
Lên Hương giang
Tình vợ chồng nghĩa cha con
Gon sông vĩnh biệt

Hai bức thơ xuân
Nữa đời lương phấn
Ánh đèn sân khấu
Hương về miền Trung
Một đồng tiền góp
Áo vải lòng son
Trai làng Đông Thái
Một linh hồn
Giọt lệ trần ai
Chau về hiệp phố
Cung đàn lỗi nhịp
Chấn đời
Cửa thiên một đêm mưa
Vui ngày tết đến
Gà trống nước con
Viếng mộ cô nãi nân
Một bức tâm thư
Người yêu em chờ
Lắng tiếng chày đập gạo
Nàng liêu gao thỏ
Cỏ hương hoa